

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i dr. sc. Sanje Otočan, članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Grada P., P., kojeg zastupa gradonačelnik M. K., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 7. veljače 2019.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/18-01/519, urbroj: 401-01/05-18-2 od 11. listopada 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem točkom 1. poništeno je rješenje Grada P., klasa: UP/I 008-01/18-01/01, urbroj: 2165-02-18-1 od 15. lipnja 2018. godine, točkom 2. odobreno je K. V. pravo na pristup preslici Analize poslovanja ključnih pokazatelja za razdoblje od 1. siječnja 2016. do 31. svibnja 2017. godine za a) Grad P., b) D. s. P., c) vrtić P., d) R. p. P. d.o.o., e) A. k. d.o.o., f) J. v. p. Grada P., g) K. o. d.o.o., h) P. o. u. d.o.o. i i) I. P., a točkom 3. naloženo je Gradu P. da u roku od 30 dana od dana zaprimanja rješenja omogući K. V. pristup odobrenoj informaciji sukladno točki 2. izreke rješenja.

Tužitelj u tužbi protiv navedenog rješenja ističe da je tuženik očito izgubio iz vida odredbu članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13., 85/15. – dalje u tekstu: Zakon) prema kojoj odredbi se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrada analize ili tumačenja nekog propisa kao ni stvaranje nove informacije. Što se tiče tvrdnje tuženika da se ne radi o poslovnoj tajni tužitelj ističe kako sukladno članku 19. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“ 108/96.) poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe, a koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada te druge podatke zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese. Ističe, zbog čega se u konkretnom slučaju radi o poslovnoj tajni, navodi da zakon izričito propisuje da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji, ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna sukladno zakonu. Navodi da tražena informacija sadrži podatke koji podliježu ograničenju iz stavka 2. i 3. istog članka. Ističe da članak 7. stavak 3. Zakona o zaštiti neobjavljivanja informacija s tržišnom vrijednosti

(„Narodne novine“ 30/18.) korištenje ili otkrivanje poslovne tajne smatra nezakonitim kada ga bez pristanka nositelja poslovne tajne učini osoba za koju se utvrdi da krši sporazum o povjerljivosti ili bilo koju drugu obvezu ne otkrivanja poslovne tajne ili krši ugovornu ili bilo koju drugu obvezu kojom se ograničava korištenje poslovne tajne. Ističe da je nositelj poslovne tajne u ovom slučaju B... C. d.o.o. koja je uslugu izrade izvješća obavila temeljem Zakona o reviziji. Navodi da se revizorska aktivnost prilikom obavljanja revizijskih angažmana i to revizije godišnjih odvojenih i konsolidiranih financijskih izvještaja temelji, između ostalog, na međunarodnim revizijskim standardima i to se izvješće javno objavljuje. Druge revizorske usluge obavljaju se u skladu sa standardima kontrole kvalitete, uvida, ostalim angažmana s izražavanjem uvjerenja i povezanih usluga, a radi se o angažmanima u kojem revizor provodi postupke revizijske naravi. Dakle, u konkretnom slučaju radi se o postupcima revizije, odnosno revizije koja se provodi obavljajući aktivnosti koje su opisane u ugovoru i to sukladno relevantnom standardu za angažman za obavljanje dogovorenih postupaka u vezi s financijskim informacijama, a koje su sukladno MSPU 440 točka 18c primjenjive i na financijske i na nefinancijske informacije. Nerevizorske usluge su razne usluge u okviru kojih se nalaze i poslovne financijske analize i kontrole uključujući i dubinska snimanja koje obavljaju revizori poštujući pri tom relevantne revizijske standarde. Sukladno članku 57. Zakona o reviziji revizorsko društvo mora kao revizorsku tajnu čuvati sve podatke koji je saznalo obavljajući revizorske usluge. Revizorska tajna smatra se poslovnom tajnom revizorskog društva te se čuva u skladu sa zakonima kojima se uređuju poslovne tajne. Ističe da su navedena izvješća ograničena u distribuciji i nije ih moguće dostaviti drugim stranama sukladno MSPU 4400 i Zakonu o reviziji. Predlaže da se poništi rješenje Povjerenika za informiranje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da su tužbeni navodi neosnovani. Vezano za pogrešno tumačenje odredbe članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama kojom je propisano kako se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršenje obveze, izrada analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije koja se nalazi u posjedu tijela javne vlasti budući da je tužitelj naziv dokumenta Analiza izjednačio s glagolom analizirati odnosno zahtijevanje radnje od tijela javne vlasti i izradu nove informacije. U ovom slučaju se prema mišljenju tuženika zatražena informacija mogla zvati i Izvješće stoga je bitno naglasiti da je podnositelj zatražio pristup već gotovoj informaciji koja postoji u pisanom obliku, a tijelo javne vlasti je posjeduje i plaćena je javnim sredstvima. Osim toga ističe kako zatražena Analiza ne sadrži informacije koje bi trebale biti zaštićene Zakonom o zaštiti neobjavljenih informacija pogotovo ako se teološki razmotri cilj i svrha navedenog Zakona kojim se u pravni poredak prenosi Direktiva (EU) 2016/943 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti neotkrivenih znanja i iskustva, te poslovnih informacija (poslovne tajne) od nezakonitog pribavljanja korištenja i otkrivanja te Direktiva 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva. Ističe da svrha navedenih Direktiva leži u pokušaju normativne harmonizacije na unutarnjem tržištu Europske unije te je točkom 8. preambule spomenute Direktive koja se odnosi na poslovnu tajnu navedeno kako razlike u pravnoj zaštiti poslovnih tajni koje predviđaju države članice pokazuje da posvuda u Uniji ne postoji istovjetna razina zaštite poslovnih tajni što dovodi do rascjepkanosti unutarnjeg tržišta u tom području i slabljenja općeg odvratajućeg učinka relevantnih pravila. Međutim u situaciji kada se na tijela javne vlasti u državi članici Europske unije primjenjuju posebni propisi koji reguliraju dostupnost njihovih informacija njihov je položaj drugačiji od trgovačkih društava iz drugih zemalja Europske unije koja na to tržište unose određenu inovativnost. Tuženik ističe da

navedeno posebno dolazi do izražaja kada je zatraženu Analizu tijelo javne vlasti financiralo iz proračunskih sredstava, a predmet Analize su devet pravnih osoba koje predstavljaju tijela javne vlasti te podliježu povećanim standardima transparentnosti. Ističe da je detaljno obrazloženo zbog čega je bespotrebno navoditi odredbe Direktive te je argumentirano iz kojih razloga se u ovom slučaju ne radi o revizorskoj tajni. Navodi da B... C. u ovom slučaju ne može biti nositelj poslovne tajne kada bi ona i postojala niti je navedeno trgovačko društvo uopće u poziciji odgovaranja za povredu revizorske tajne s obzirom da nije u poziciji odlučivanja o davanju izražene Analize te s obzirom da tužitelja pozitivni propisi Republike Hrvatske obvezuju da takvu informaciju omogući javnosti neovisno o stajalištu revizorskog društva. Ponovno naglašava kako se tužitelj nije osvrnuo niti pokušao opovrgnuti tuženikove navode koji se odnose na Međunarodni standard za povezane usluge 4400 te kako je navedeni Standard izlišno navoditi u kontekstu ovog slučaja pogotovo jer se on uopće ne može jednako primjenjivati u kontekstu kada reviziju traži tijelo javne vlasti koje javnim sredstvima plaća rezultat revizije. Slijedom svega navedenog ostaje u cijelosti kod obrazloženja osporenog rješenja i predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz cjelokupnog spisa predmeta proizlazi da je tužitelj Grad P. uskratio pristup informaciji, jer smatra da ona predstavlja poslovnu tajnu. Međutim, odredbom članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da informacija o raspolaganju javnim sredstvima dostupna javnosti i bez provođenja postupka testa razmjernosti i javnog interesa, osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak. S obzirom da je Analiza poslovanja i ključnih pokazatelja za razdoblje od 1. 1. siječnja 2016. do 31. svibnja 2017. godine za Grad P. i ustanove i trgovačka društva u gradskom vlasništvu plaćena iz proračunskih sredstava, javni interes za njezinim objavljivanjem leži u činjenici da se analiziraju poslovni procesi, planiranje, strategije, izvještavanje, prihodi i rashodi, struktura imovine i obveza, opravdanost investicija, javna nabava i slično Grada P. te ustanova i trgovačkih društava u gradskom vlasništvu to Sud u cijelosti prihvaća iscrpno obrazloženje iz osporenog rješenja iz kojih razloga predmetna Analiza ne predstavlja poslovnu tajnu niti u materijalnom, sadržajnom, niti u formalnom smislu, budući da nije označena poslovnom tajnom. Ako se uzme u obzir da tijelo javne vlasti ograničenja zbog poslovne tajne izvodi iz činjenice da je zatražena informacija rezultat revizije te da predstavlja revizijsku tajnu pravilno se tuženik pozvao na odredbu članka 57. Zakona o reviziji kojom je propisano da revizorsko društvo mora kao revizorsku tajnu čuvati sve podatke koje je saznalo obavljajući revizorske usluge. Revizorska tajna smatra se poslovnom tajnom revizorskog društva. Ako ovim zakonom nije drugačije propisano revizijska tajna čuva se u skladu sa zakonom kojim se uređuju poslovne tajne. Međutim, prema mišljenju tuženika, koje prihvaća i ovaj Sud, pozivanje na revizorsku tajnu ne može biti u ovom slučaju relevantno budući da se ona prvenstveno odnosi na obvezu revizorskog društva da čuva tajnost podataka i dokumenata koje je prikupilo u postupku revizije. Navedeno proizlazi iz stavka 3. članka 57. Zakona o reviziji kojom je propisano kako su revizorsku tajnu dužni čuvati članovi upravljačkih i nadzornih organa revizorskog društva, kao i osobe koje rade ili su radile u revizijskom društvu i kojima jesu ili su bili na bilo koji način dostupni podaci iz stavka 1. ovog članka te se njima ne smiju koristiti oni sami, ne smiju ih iznositi trećim osobama ili trećim osobama omogući da se njime koriste.

U konkretnom slučaju Grad P. ni na koji način ne može povrijediti revizorsku tajnu jer ne potpada po definiciji članka 57. stavak 3. Zakona o reviziji, odnosno jer je kao tijelo javne vlasti naručilo putem javne nabave iz javnih sredstava navedenu Analizu koja je kao završena i cjelovita informacija isporučena njezinim naručiteljima.

Slijedom svega navedenog i ovaj Sud u cijelosti prihvaća obrazloženje tuženika da je Zakonom o pravu na pristup informacijama koji je usklađen s pravnom stečevinom Europske unije jasno i izričito propisano kako predmetna dokumentacija, s obzirom da je financirana javnim sredstvima, mora biti automatski dostupna podnositelju zahtjeva.

Ovaj Sud u cijelosti prihvaća obrazloženje iz rješenja tuženika vezano za bespredmetno pozivanje tužitelja na odredbe Međunarodnih standarda za povezane usluge 4400, pogotovo jer se on uopće ne može jednako primjenjivati u kontekstu kada reviziju traži tijelo javne vlasti, koje javnim sredstvima plaća rezultate revizije.

S obzirom na sve navedeno trebalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odbiti tužbeni zahtjev.

U Zagrebu 7. veljače 2019.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.